

Pietarsaari 19/1 96.

Jyvä Pitteri!

Näin julkaneeksi Maiulle otti kirjeitani
Pitterille. Tästä lopuista tytö-pahe mielutteet
joku aamu koulun lähtierössä, ja ketkin peleillä on
ennimmäinen hysymys, olenko sen tehnyt?

Nyt koen tyytää sekä Maiun pyynnön, että
omien kaivunis-puhella harsasi.

Mielijoni nyt alkaisiin, sillä pääsi en
taas niin tiiviisi kaikelaivaa riistiriittisissä
pi. ajitekniikissa, että tutuun avan mahdollisimmat nauti
semiksi muodostaa... yhdessä ensimmäisen
havaintani lehdessä nyt sinulle kerroa, se
on seuraava: Nyt alku vastatäyttyi mikäri
Näiden tyyppyy syysyödä aina vain samalla lehdellä,
tamalla kannalla, Linun ja Maijan sotien
kanki

Onkohan olemassa valtavampi, vahvasti edessä esittämisen valem
hummenee, ja... —

... ja miksi tuo levottomuuksista tarkoaa aina minunkin
kain kaulen hänestä vaikeraivaa aivan kain
taunon tuokissa ...

Eihän Tidu ole syypää siihen ettei suhteesta
on se, mitä se on — Ei nyöökään! Mä joi
yksi ole syyllinen, etti hän on jyrkkä, kehittymin-
töin. Suuri syyllinen olen minä — minä
siti! ... Minä, se ~~omistain~~^{omistain} olen leimailp-
usty hänestä kovatyyppensä ...

Jo etta linan lantisiin — on Tidan läyty-
nyt olla vilikepppalencea valitukseensa, vaikka
laesi itsetietomittaan ...

Suuri syttäjäni on amotuntani, joka
onkin ihmisen tarkkuus laumari. Muut
ihmiset ovat minulle aina olleet liian
syötötuntaisia. Hysenovat. mukodentata
— on sinun ollut läyttää kaikia tiediin
tekstivia — Sinunhan on läytnyt aikaa,
ja huomasi laimeesi kiinnittää, sinun
itsesi on läytnyt kuolehtia laotesi
aineentisesta laimeen tulasta.

Jokais se osaksi lotta mitä sanovat. Daan
tuo sisällinen ääni ei tehdä läydelleen tyyp-
piä selkonaisiin puullastukoiin, se vaan
onko napisee ja maittu, ettei olisiv venut enes-
pi uhrantaan äidin tärkeihitä lehtivin
etten olis saanut olla, en väsynyt, en
käsimitoiv . . .

Tuhun tiedallekin ettei se on leiminalojen
kaavataukien tulos, kuin Maija on noin jopa
julkka ja kehittymätiloin . . . Nünkuin tiedit
Maija syntyi maailmaan kuin Tsantsa oli
jo kuollut — ja didinkin asema muuttuvat
ettei se venut enää läytyä tärkeintä
lehtaneänsä äitiä, vain läytyi se
juttua vieraille pelkaleiselle . . .

Tämän kaiken tiedät, ja vielä maitit että
Maija on aivan vasta kehdy äidille . . .
maitit Maijaa, vaikka tiedät kuinka väh-
än äiti jatkuv itsestaan ja ajotaan
laotensa versinaiseen hietoon ja

Sinä, Sinä Pitteri olet aivan huim
taivaosta. Tähetetty apu! ... Sinä hyvä, jalo
nuoruusinen, uhrasumut vapakkisesti te-
kemään sen jta. Äiti ei ole vainut lehdä, eikä
vikeemmin sanon. Jinka äiti on leimin
lyönyt ...

Kiitätoni ett kaipaav, sen tiedän ...
Vaitto, olkoen palkintooi ... Vaitto,
koko elämäsi työlle ... Lillä työsi on
suurta, jaloa — Sinä lehdet näytää
ihmisille "jalan möyrymisen tien" —
Sinunta, olkoor työsi ...

Olen nyt lukeut Järnefeltin lese
"Hirsimiesi". Ihmeen paljo on siinä aina
huim tutua, aivan huim omia ajatuksia ...
Täistä herraan mihin päästöksen talen
sen hakanaisius sisällöitä.

Miilotta eröitä kehuteluumme uskannesta
jollain Sinä aivan huim sattumalta sanait.
Te, ette ole mitään! sen käsitin etten